

Mål C-881/19

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

4 december 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Krajský soud v Brně (Republiken Tjeckien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

25 oktober 2019

Klagande:

Tesco Stores ČR a.s.

Motpart:

Ministerstvo zemědělství

Saken i det nationella målet

Målet vid den nationella domstolen rör en tvist i vilken klaganden har ifrågasatt motpartens beslut enligt vilket klaganden, genom att använda orden ”čokoládový prášek” (choklad i pulverform) i stället för orden ”čokoláda v prášku” (chokladpulver), såsom i ovannämnda direktiv 2000/36/EG¹, har släppt ut ett livsmedel på marknaden vars etikett är otillräcklig eller felaktig, och därmed har åsidosatt relevanta bestämmelser i nationell rätt.

Fråga som har hänskjutits för förhandsavgörande

Ska bestämmelserna i punkt 2 a i del E i bilaga VII till förordning nr 1169/2011 tolkas så, att en sammansatt ingrediens som anges i punkt 2 c i del A i bilaga I till direktiv [2000/36], i fråga om ett livsmedel avsett för konsumenter i Tjeckien, endast får anges i ingrediensförteckningen utan en beskrivning av dess sammansättning om namnet på denna sammansatta ingrediens exakt överensstämmer med den tjeckiska språkversionen av bilaga I till direktiv 2000/36?

Relevanta unionsrättsliga bestämmelser

Artikel 9.1 b och artikel 18.1 och 18.4 i, och punkt 2 a i del E i bilaga VII till förordning nr 1169/2011²

Artikel 3.1 i och punkt 2 c i del A i bilaga I till direktiv 2000/36

De relevanta bestämmelserna i nationell rätt

Enligt punkt 11.2 a led 3 i lag nr 110/1997³ ska livsmedelsföretagare omedelbart sätta stopp för handeln med livsmedel med otillräckliga eller felaktiga etiketter.

Beskrivning av de faktiska omständigheterna och förfarandets förlopp

- 1 Den 27 maj 2016 beslutade Státní zemědělská a potravinářská inspekce (den nationella myndigheten för jordbruksprodukter och livsmedel, Republiken Tjeckien) att klagandens produkter⁴ dels skulle dras tillbaka från marknaden, eftersom orden ”čokoládový prášek” (choklad i pulverform) använts som ingrediensbeskrivning utan att ange sammansättningen av denna sammansatta ingrediens, i enlighet med kravet i artikel 9.1 b och artikel 18.1-4 i förordning nr 1169/2011, dels förbjudas att fortsätta att säljas på marknaden.
- 2 Den 1 juni 2016 riktade klaganden klagomål mot de ovannämnda besluten, vilka Státní zemědělská a potravinářská inspekce (den statliga myndigheten för jordbruksprodukter och livsmedel) till en början godkände, den 6 juni 2016, och upphävde besluten. Genom beslut av den 2 februari 2017 ändrade emellertid ústřední inspektorát (den högsta inspektionen) vid Státní zemědělská a potravinářská inspekce (den statliga myndigheten för jordbruksprodukter och livsmedel) nämnda beslut av den 6 juni 2016 på så sätt att klagandens klagomål avvisades och besluten av den 27 maj 2016 upprätthölls. Klagandens överklagande av beslutet av den 2 februari 2017 avvisades av motparten genom beslut av den 21 april 2017.
- 3 Klaganden överklagade beslutet av den 21 april 2017 till Krajský soud v Brně (Regionala domstolen i Brno, Republiken Tjeckien) som ogillade överklagandet genom dom av den 26 februari 2019. Den domen överklagades till Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen, Republiken Tjeckien) som genom dom av den 11 juli 2019 upphävde den dom som Krajský soud v Brně (Regionala domstolen i Brno) meddelade den 26 februari 2019 och återförvisade målet till denna domstol för ny handläggning.
- 4 Det är i detta skede av förfarandet som Krajský soud v Brně (regional domstol i Brno) har ställt tolkningsfrågan till Europeiska unionens domstol. Även om Krajský soud v Brně är bunden av den syn på rättsläget som grundlagts av Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) – som till exempel framgår av den dom som meddelades av Europeiska unionens domstol den 5 oktober 2010

i mål Elchinov (C-173/09, ECLI:EU:C:2010:581), och av den resolution som framtagits av stora avdelningen vid Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) den 8 juli 2008, offentliggjord under nummer 1723/2008 i Sbírka rozhodnutí Nejvyšší správní soud (samlade beslut från Högsta förvaltningsdomstolen) –, är den inte hindrad från att utnyttja den möjlighet som ges i artikel 167 FEUF.

Parternas grundläggande argument i det nationella målet

- 5 Motparten anser att eftersom begreppet čokolád v prášku (chokladpulver) anges i punkt 2 c i del A i bilaga I till direktiv 2000/36, och inte ”čokolád v prášek” (choklad i pulverform), ska sammansättningen i fall med det senare begreppet alltid beskrivas.
- 6 Klaganden anser däremot att undantaget i punkt 2 a i del E i bilaga VII till förordning nr 1169/2011 även är tillämpligt på namnet čokoládový prášek (choklad i pulverform), eftersom denna formulering har samma betydelse som ”čokoláda v prášku” (chokladpulver) och att dessa synonyma begrepp alltid ska tolkas på samma sätt för att undvika rättsosäkerhet. Dessutom har alla språkversioner av direktiv 2000/36/EG samma bindande verkan.

Den rättsuppfattning som företräds av Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen)

- 7 Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) delar klagandens uppfattning att det i stället för namnet ”čokolád v prášku” (chokladpulver), även har varit möjligt att använda namnet ”čokoládový prášek” (choklad i pulverform). Enligt fast praxis från Europeiska unionens domstol har samtliga språkversioner av Europeiska unionens rättsakter samma bindande verkan (se punkt 18 i Europeiska unionens domstols dom av den 6 oktober 1982, CILFIT/Ministero della Sanità, C-283/81, ECLI:EU:C:1982:335, punkt 13, dom meddelad av Europeiska unionens domstol den 19 april 2007, Profisa, C-63/06, ECLI:EU:C:2007:233, och punkt 24 i dom från Europeiska unionens domstol av den 13 september 2018, Česká pojišť, C-287/17, ECLI:EU:C:2018:707, punkt). Synsättet, att märkningen av chokladvaror i Republiken Tjeckien endast regleras mot bakgrund av den tjeckiska språkversionen av direktiv 2000/36/EG, och i övriga medlemsstater av deras respektive nationella språkversioner, kan följaktligen inte godtas.
- 8 Ett sådant synsätt skulle strida mot både ovannämnda rättspraxis och i synnerhet principen om fri rörlighet för varor samt mot själva ändamålet med harmoniseringen av handelsbeteckningar för livsmedel såsom instrument för den inre marknaden. Det är just de sistnämnda som ligger till grund för direktiv 2000/36/EG (se skäl 7 i direktivet). I Europeiska unionen har handelsbeteckningarna för chokladvaror redan harmoniserats fullt ut (se punkterna 29 och 45 i Europeiska unionens domstols dom av den 25 november 2010,

kommissionen/Italien, C-47/09, ECLI:EU:C:2010:714). Syftet med denna harmonisering är att göra det möjligt för tillverkare och leverantörer av chokladvaror att vid import från en medlemsstat till en annan använda den information som ges på deras varor i enlighet med direktiv 2000/36/EG och översätta denna information endast till det eller de språk som används av konsumenterna i den medlemsstat där varorna ska säljas.

- 9 Klaganden köpte varor av leverantörer eller tillverkare som tillverkat dessa antingen i Tyskland, där namnet *Schokoladenpulver* används i den tyska versionen av direktivet, eller i Polen, där det polska namnet på chokladpulver är *proszek czekoladowy* och *czekolada w proszku*. Klaganden översatte de polska eller de tyska orden till tjeckiska, "čokoládový prášek", och använde detta på sina varor. Syftet med att harmonisera namnen på chokladvaror är just för att detta agerande ska vara möjlig.
- 10 Mot dessa principer strider en tolkning enligt vilken leverantören eller tillverkaren, innan vederbörande börjar sälja chokladprodukter i Republiken Tjeckien vilka har tillverkats i en annan medlemsstat, första måste anpassa namnen på varans ingredienser i enlighet med den tjeckiska versionen av direktiv 2000/36/EG. En sådan tolkning skulle leda till slutsatsen att direktivet endast är tillämpligt på tjeckiska i Republiken Tjeckien, vilket innebär att det skulle finnas ett "tjeckiskt direktiv 2000/36/EG", vilket står i direkt strid med syftet med harmonisering av handelsbeteckningar och med likvärdigheten av de olika språkversionerna av direktivet, vilket skulle leda till en situation som förelåg före upprättandet av den gemensamma marknaden.
- 11 Det går således inte att generellt godta synsättet att de enskilda språkversionerna av bilagan till direktiv 2000/36 räknar upp de livsmedelsbeteckningar som är bindande för varje medlemsstat. I förordning nr 1169/2011 anges inte heller sådana bindande språkversioner. I artikel 15.1 b i direktivet anges nämligen att obligatorisk livsmedelsinformation ska anges "på ett språk som lätt kan förstås av konsumenterna i de medlemsstater där ett livsmedel saluförs". Just detta ger klaganden möjligheten att använda det tyska eller polska namnet på en importerad unionsrättskonform produkt och enbart översätta det till tjeckiska.
- 12 Det är riktigt att vissa livsmedelsnamn är allmänt förekommande i vissa medlemsstater och att en översättning till andra språk skulle kunna vilseleda konsumenterna. I en sådan situation måste emellertid det konkreta fallet klart anges i samtliga språkversioner. I artikel 17.2 och 17.3 i förordning nr 1169/2011 finns utrymme för en sådan lösning. I direktiv 2000/36 har denna möjlighet utnyttjats när det gäller särskilda beteckningar på engelska, genom att i punkt 4 d i del A i bilaga I till direktivet genom använda den nationella definitionen av begreppet "Milk chocolate". Denna specifika nationella bestämmelse återfinns emellertid i alla språkversioner av direktivet och inte endast den engelska. Om det i Republiken Tjeckien endast är namnet "čokoláda v prášku" (chokladpulver) som bör användas i Republiken Tjeckien, till exempel på grund av att namnet čokoládvý

prášek (choklad i pulverform) kan vilseleda tjeckiska konsumenter, bör detta regleras på samma sätt.

- 13 Den ovannämnda domen från Europeiska unionens domstol av den 14 juni 2017 i mål C-422/16 bekräftar denna ståndpunkt. I den förordning nr 1308/2013⁵ som var föremål för det målet, har unionslagstiftaren emellertid antagit en annan regleringsmetod än den i direktiv 2000/36/EG, genom att i bilagan till den förordningen för de olika produkter tydlig ange handelsbeteckningen som ska användas i varje land där produkterna ska släppas ut på marknaden. Krajský soud (regional domstol) hänvisade till punkt 36 i den domen, angående kommissionens genomförandebeslut 2010/791, i vilket anges den förteckning över varor som avses i punkt III.1 andra stycket i bilaga XII till förordning nr 1234/2007.⁶ Nämnda genomförandebeslut innehåller visserligen också en produktförteckning i vilken olika nationella namn på olika varor anges samtidigt. Vad gäller denna förteckning påpekade Europeiska unionens domstol emellertid, i nämnda punkt, att den innehåller de produkter som medlemsstaterna har angett motsvarar kriterierna i förordning nr 1308/2013 inom deras territorier och att de aktuella produkterna betecknas i enlighet med deras traditionella bruk på unionens olika språk. Europeiska unionens domstol bekräftade således enbart att är tillåtet att på olika språk använda olika traditionella beteckningar för mjölkprodukter, som inte alltid motsvarar varandra.⁷
- 14 I denna dom från Europeiska unionens domstol anges således att om olika språkliga specifika egenskaper och olika traditionella lokala benämningar som används i den berörda medlemsstaten ska beaktas på de nationella språken vid användningen av de harmoniserade nationella beteckningarna, måste detta inte bara följa av den språkversion som används i den berörda medlemsstaten, utan av den flerspråkiga tabellen eller förteckningen, som ska införas i var och en av de olika språkversionerna av denna lagstiftning. Om en fransk exportör till exempel skulle vilja importera en vara till Förenade kungariket, en vara för vilken den franska delen av tabellen använder beteckningen ”*crème de riz*”, kan han inte enbart översätta denna beteckning till ”rice cream” eller ”rice spray cream” på engelska, eftersom den engelska delen av förteckningen över bindande beteckningar inte hänvisar till sådana namn.
- 15 Klaganden var således inte skyldig att ange namnet enligt den tjeckiska versionen av direktivet och att anpassa namnet på ingrediensen för att släppa ut varan på marknaden i Republiken Tjeckien. Det skulle ha räckt att översätta namnet till tjeckiska. Den formulering som bolaget valt ”čokoládový prášek” (choklad i pulverform) utgör den ordagranna motsvarigheten till den tyska och polska beteckningen som används i direktivet och det kan inte hävdas att den är obegriplig, flertydig eller vilseledande för en tjeckisk konsument (se de krav på tillhandahållande av rättvisande information som föreskrivs i artikel 7.1 och 7.2 i förordning 1169/2011). Ett annat synsätt skulle uppenbarligen kännetecknas av en formalism som inte på något sätt tjänar till att skydda konsumenterna. Det skulle snarare skada den harmonisering som hittills skett av handelsbeteckningarna för choklad på unionens inre marknad, och äventyra säkerställandet av att den inre

marknaden fungerar smidigt på området för chokladvaror (se artikel 1.1 i förordning nr 1169/2011) samt strida mot den flera gånger nämnda principen om likvärdighet mellan de olika språkversionerna av unionslagstiftningen.

- 16 Det rör sig således om ett fall av ”actre claire” varför det inte är nödvändigt att hänskjuta en tolkningsfråga till Europeiska unionens domstol.

Den rättsuppfattning som företräds av Krajský soud v Brně (regional domstol i Brno)

- 17 För det första är Europeiska unionens domstols fasta praxis om motsättningar mellan de olika språkversionerna av unionsrätten inte tillämplig på denna punkt. Det finns nämligen ingen motsägelse mellan de olika språkversionerna av direktiv 2000/36⁸ och dessa versioner utgör en förteckning över de obligatoriska beteckningarna på livsmedel på respektive officiella språk. En sådan slutsats följer av 1) en jämförelse av de olika språkversionerna av direktiv 2000/36, 2) principen i artikel 3.1. i direktiv 2000/36, enligt vilket namnen på de livsmedel som anges i bilaga I är bindande, och 3) skyldigheten att informera om produkternas sammansättning på ett språk som konsumenterna i den medlemsstat där livsmedlet släpps ut på marknaden lätt kan förstå (jämför med till exempel artikel 15.1 i förordning nr 1169/2011).
- 18 Vid en jämförelse av de olika språkversionerna framgår det klart att nämnda bilaga uppenbarligen omfattar särskilda namn på en marknad i en medlemsstat, vilka ofta inte översatts korrekt (till exempel den engelska beteckningen ”family Milk chocolate” eller som suffixet ”vermicelli”, vilket används i flera olika språkversioner). Vad gäller ”čokoláda v prášku (chokladpulver) är detta bland uppenbart i exemplet ”gesuikerde cacao” som för konsumenter i andra medlemsstater, efter översättningen, klart motsvarar bestämmelsen i punkt 2 d i del A i bilaga I. Vid jämförelsen av de olika språkversionerna är det emellertid viktigt att dessa språkversioner innehåller olika antal likvärdiga beteckningar för en produkt som anges i punkt 2 c i del A i bilaga I. I vissa språkversioner rör det sig om ett enda namn, i vissa språkversioner två, och i den nederländska versionen till och med tre. Det är således tydligt att det inte endast rör sig om en översättning – språkvarianter – utan om förteckningar med fristående bindande beteckningar på de olika officiella språken, det vill säga beteckningarna som föreskrivs på produkter avsedda för konsumenter i den medlemsstat där det aktuella officiella språket används.
- 19 Definitionen av de bindande beteckningarna för livsmedel med allmän räckvidd (i likhet med artikel 3.1 i direktiv 2000/36) grundar sig på två regler. Den första regeln avser skyldigheten att använda den beteckning som föreskrivs för de livsmedel som motsvarar definitionen i den aktuella bestämmelsen. Den andra regeln avser skyldigheten att, för livsmedel som motsvarar en definition som anges en rättslig bestämmelse, enbart använda det namn genom vilket livsmedlet i fråga definieras i den aktuella bestämmelsen. Det är just denna andra princip som faktiskt utgör hinder för den rättsuppfattning som Nejvyšší správní soud (Högsta

förvaltningsdomstolen) presenterat, eftersom den gör det möjligt att tillämpa en närmare obestämd katalog över möjliga livsmedelsbeteckningar, beroende på vilken språkversion och möjlig översättning som tillverkaren väljer i beskrivningen av det berörda livsmedlet.

- 20 Den aktuella tolkningen leder slutligen till absurda slutsatser, eftersom det i ett sådant fall är mycket svårt att veta hur de bindande beteckningarna ska tolkas. Tillverkare och säljare har inte rätt att använda dessa för andra produkter, även om de inte nödvändigtvis måste känna till att dessa beteckningar är bindande. För det fall att de vore medvetna skulle de emellertid kunna använda dessa komponenter som namn på ingredienser, utan att ange deras sammansättning. I ett sådant fall skulle konsumenterna emellertid inte ens kunna ana att det rör sig om en sammansatt ingrediens och vilken denna konkret är, eftersom de inte kan hitta någon definition, såvida de inte kan lista ut detta genom en snävare respektive friare översättning av direktiv 2000/36 till något av unionens officiella språk som definierar livsmedlet. Så är även fallet med begreppet čokoládový prášek (choklad i pulverform), vars definition inte förekommer i den tjeckiska språkversionen av direktivet.
- 21 Även för det fall att tillverkaren endast kunde använda översättningar av språk som har ett särskilt samband med det aktuella livsmedlet (till exempel då produkten har framställts i en medlemsstat vars språkversion motsvarar översättningen av den tillämpade sammansatt ingrediensen), skulle en sådan möjlighet strida mot kravet på att konsumenterna ska ges tydlig information om produktens sammansättning. Konsumenterna måste nämligen i ett första skede lista ut produktionsstället, ta del av den relevanta språkversionen av direktiv 2000/36, och få fram en översättning av denna (eventuellt alla möjliga översättningar). Eftersom i princip samtliga varor som definieras i punkt 2, del A i bilaga I är av liknande slag (i princip är det fråga om varor i en och samma kategori), är det absolut inte säkert att den tjeckiska konsument som i detta syfte har bekantat sig med direktiv 2000/36, exakt kopplar samman ordet "čokoládový prášek" (choklad i pulverform) med det begrepp som definieras orden "čokolád v prášek" (chokladpulver) [(och inte med till exempel "kakaový prášek" (kakaopulver) eller "slazený kakaový prášek" (sötat kakaopulver)]. Konsumenten skulle behöva göra stegvis antagningar för att till slut dra slutsatsen att det förefaller vara fråga om översättning av ett begrepp som definieras i en annan språkversion än den tjeckiska versionen av direktiv 2000/36 dock utan att vara säker på att så faktiskt är fallet. Det torde inte heller stå klart för tillverkare och återförsäljare vilka möjliga beteckningar som de borde undvika vid märkning av andra produkter än dem som definieras i direktivet.
- 22 Dessutom leder en användning av andra beteckningar än bindande till att inte bara en normalt upplyst konsument kan vilseledas, utan även konsumenter som av någon anledning inte har för avsikt att närmare sätta sig in i unionslagstiftningen. Även de som inte känner till definitionerna i direktiv 2000/36 skulle åtminstone kunna misstänka att det finns en konkret rättslig grund för att inte ange sammansättningen av en sammansatt ingrediens i en viss produkt, och att denna

detta grundar sig just i att det finns en legaldefinition av den aktuella sammansatta ingrediensen (såsom anges i punkt 2 a i del E i bilaga VII till förordning 1169/2011). När den sammansatta ingrediensen emellertid inte definieras (såsom är fallet med begreppet čokoládový prášek (choklad i pulverform)), måste dess sammansättning inte överensstämma med kraven i punkt 2 c del A i bilaga I till direktiv 2000/36/EG. En konsument som tror att han konsumerar ett livsmedel med tillåtna ingredienser (det vill säga ett livsmedel som uppfyller vissa kriterier) skulle alltså kunna konsumera ett helt annat livsmedel (för vilket det inte finns några kriterier). Att hålla fast vid de obligatoriska beteckningarna kan därför naturligtvis tyckas vara ett uttryck för formalism, men denna formalism är i vilket fall som helst inte ett självändamål.

- 23 Främjandet av den fria rörligheten för kakao- och chokladvaror ska inte enbart bedömas ur producentens eller säljarens synvinkel för att begränsa konsumentskyddet till en ad hoc-bedömning, eftersom namnet på den berörda produkten kan vara utbytbar mot ett annat namn. Om detta vore tillräckligt, skulle den regel som följer av artikel 3.1 i direktiv 2000/36 vara helt överflödig.
- 24 Krajský soud (regional domstol) vidhåller sin uppfattning att de bindande benämningar på kakao- och chokladvaror som anges i den berörda språkversionen av bilaga I till direktiv 2000/36, vilket är ett språk som är lätt att förstå för konsumenterna i den berörda medlemsstaten, ska beaktas vid märkningen av ett livsmedel (eventuellt i dess artikel) som är avsedda för konsumenter i en viss medlemsstat. När det gäller livsmedel som är avsedda för konsumenter i Republiken Tjeckien ska alltså de bindande beteckningar som anges i den tjeckiska språkversionen av bilaga I till direktiv 2000/36 användas. Det är endast vid användning av dessa beteckningar för sammansatta beståndsdelar som regeln i punkt 2 a i del E i bilaga VII till förordning nr 1169/2011 kan tillämpas (det vill säga utan krav på ingrediensförteckningen för den sammansatta ingrediensen).
- 25 Enligt den hänskjutande domstolen är principerna i artikel 17.1, 17.2 och 17.3 i förordning nr 1169/2011 däremot endast tillämpliga när livsmedlets sammansättning inte är fullständigt harmoniserad och det har fastslagits någon bindande beteckning för livsmedlet på unionsnivå. Så är emellertid inte fallet med de produkter som definieras i direktiv 2000/36, vilket framgår av artikel 3.1 i det direktivet. Det undantag som anges i punkt 4 d i avsnitt A i bilaga I till detta direktiv utgör således inte ett exempel på tillämpning av ovannämnda bestämmelser i förordning nr 1169/2011, utan endast ett oberoende rättsligt undantag för Förenade kungariket och Irland från den regel som följer av artikel 3.1 i detta direktiv för de produkter som anges i punkterna 4 d och 5 i del A i nämnda bilaga I.
- 26 Även om den omständigheten, att det inte finns någon förteckning över samtliga beteckningar som skulle vara desamma i samtliga språkversioner (där funktionen av en förteckning över bindande beteckningar på varje medlemsstats officiella språk uppfylls genom varje språkversion av ett direktiv) – visserligen inte vore den bästa lösningen i lagstiftningen, är detta emellertid inte skäl nog för att luckra

upp regeln i artikel 3.1 i direktiv 2000/36 och sänka nivån på konsumentskyddet. Det är i detta avseende riktigt att de tillämpliga bestämmelserna skiljer sig från den metod som antogs i kommissionens ovan nämnda beslut 2010/791. Detta beslut visar emellertid att det inte är ovanligt att det i unionens livsmedelslagstiftning anges en bindande handelsbeteckning för varje medlemsstat. Samma lagstiftningsteknik med att införa bindande livsmedelsbeteckningar, såsom i direktiv 2000/36, har också använts i till exempel direktiv 2001/113⁹, i vars språkversioner bindande beteckningar ges särskilda produkter för de enskilda officiella språken.

- 27 Den dom som meddelades av Europeiska unionens domstol den 14 juni 2017, TofuTown.com (C 422/16, EU:C:2017:458), rör av samma skäl inte bestämmelserna i direktiv 2000/36, men det är ändå möjligt att dra konsekvenserna av en förteckning över bindande produkter i de olika medlemsstaterna, och således se det omöjliga i att använda synonymer eller översättningar av bindande beteckningar.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/36/EG av den 23 juni 2000 om kakao- och chokladvaror avsedda som livsmedel (nedan kallat direktiv 2000/36).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1169/2011 av den 25 oktober 2011 om tillhandahållande av livsmedelsinformation till konsumenterna, och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 1924/2006 och (EG) nr 1925/2006 samt om upphävande av kommissionens direktiv 87/250/EEG, rådets direktiv 90/496/EEG, kommissionens direktiv 1999/10/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG, kommissionens direktiv 2002/67/EG och 2008/5/EG samt kommissionens förordning (EG) nr 608/2004 (nedan kallad förordning nr 1169/2011).

³ Zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (lag nr 110/1997 om livsmedel och tobaksprodukter, och om ändring och komplettering av sammanhängande lagar (nedan kallad lag nr 110/1997)), tillämplig till och med den 6 september 2016.

⁴ Monte mjölkchokladdessert med hasselnötter 220 g, Monte mjölkchokladdessert 100 g och Monte mjölkchokladdrink med hasselnötter 200 ml.

⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (nedan kallad förordning nr 1308/2013).

⁶ Rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("förordningen om en samlad marknadsordning") (nedan kallad förordning nr 1234/2007).

⁷ I det fallet fanns det inte något engelskt begrepp som motsvarande "*crème de riz*", och några beteckningar som "*rice cream*" eller "*rice spray cream*" fanns inte med i den engelska versionen av förteckningen.

⁸ Nejvyšší správní soud (högsta förvaltningsdomstolen) har förresten inte angett några tolkningsmetoder med hjälp av vilka denna motsägelse skulle kunna elimineras i samband med en enhetlig tolkning.

- ⁹ Rådets direktiv 2001/113/EG av den 20 december 2001 om sylt, gelé och marmelad samt sötad kastanje­puré avsedda som livsmedel (nedan kallat direktiv 2001/113).

ARBETSDOKUMENT